

Protievropska politika Evropejcev

Kdo bi si še pred enim letom, ko je bila Angela Merkel najpomembnejša političarka v Evropi, mislil, da nam bo prav ona pokazala, kako bo zgrešena politika v temeljih destabilizirala ne le državo, ki jo vodi, ampak ves nadvse pozitiven projekt Evropske zveze.

Pri pisanju o t. i. begunski krizi, ki pretresa Evropo, je treba na prvo mesto postaviti najpomembnejši element. Te mesece na odprti sceni gledamo nekaj, o čemer nihče ne piše, je pa neizogibno. Spremljamo svojevrstno »politiko« ženske, ki velja za glavno politično osebnost Evropske zveze in najpomembnejšo političarko sveta. Nemčija je po podrtju berlinskega zidu postala najpomembnejša država Evropske zveze tudi zato, ker je Velika Britanija od nje precej distancirana, francoska država pa je precej načeta zaradi posledic svojih politik v preteklosti, zaradi česar tudi njeni voditelji na evropski sceni nastopajo oslabljeni.

Konec poletja 2015, ko se je začel t. i. prvi begunski val po balkanski poti, je nemška kanclerka Angela Merkel povabila begunce v Nemčijo. Ta njena izjava bo zaradi pogubnih posledic šla v zgodovino, Merklova pa bo v naslednjih desetletjih postala ena najbolj osovraženih osebosti v nemški politiki. To je tisto, o čemer nihče ne piše, je pa tako razvidno, da bi se temu »molk« lahko samo čudili, če ne bi šlo za ključni problem novinarjev in politikov.

Oportunizem politikov

Če je Nemčija danes najpomembnejša država v EZ, bi pri begunski krizi morala igrati tudi najpomembnejšo politiko. Pa je ne. Sicer jo igra, pa še kako, vendar negativno. Vsi vemo, da je Merklova, s tem ko je begunce povabila v Nemčijo, naredila napako. Razlike so že pri razumevanju velikosti te napake. Toda Merklova beguncev ni le povabila v Nemčijo, ampak je takoj za tem nemške gospodarstvenike vprašala, ali Nemčija v prihodnje potrebuje te ljudi. Ti so odgovorili, da jih nemško gospodarstvo potrebuje.

Zakaj nihče ne kritizira ne povabila Merklove ne odgovora industrialcev? Zato, ker smo prepričani, da gre za zelo sposobne in modre ljudi. To nas je zavedlo. Toda prav begunska kriza je pokazala, da ne gre ne za sposobne, ne za modre in prav tako ne za odgovorne ljudi. Marsikdo se bo temu mojemu pisanju čudil, ker pač na takšne trditve nismo navajeni. Tudi to je eden od

Turško-grška diverzija na Evropo – pošiljanje migrantov čez morje v EU

problemov. Analiziramo na osnovi omejenih podatkov in na zelo plitvi ravni. Ljudje niso sposobni zaobjeti zelo veliko pomembnih podatkov in jih analizirati poglobljeno. Vsak dan smo priče temu.

Nemški industrialci so se v odgovoru Merklovi, ali bo Nemčija potrebovala te ljudi, preprosto naredili oportunistične francoze, saj jih to tisti trenutek ni nič stalo. Čez nekaj let, ko bo ta tema aktualna, pa njihov odgovor izpred nekaj let ne bo nikogar več zanimal. Kdo pa si upa kanclerki, ki ima takšno moč znotraj države, na njeno bolj ali manj retorično vprašanje odgovoriti kako drugače kot z oportunističnim kimanjem.

Levičarji so v propagandi med prvim begunskim valom govorili, kako so begunci izobraženi in usposobljeni, tako da bi jih v Evropi z lahkoto zaposlovali. To je bilo samo

še eno lažno sprenevedanje.

Sicer lahko beremo nekatere analize, zakaj se Merklova in nasploh nemški politiki obnašajo tako, kot se, da odprtih rok sprejemajo velikansko množico beguncev z Bližnjega vzhoda. Toda o tem bi morali pisati veliko več, saj ne gre samo za prihodnost Evrope, ampak že za sedanost.

Posledice denacifikacije

Nihče ne more razumeti mentalitete nemških politikov, če ne pozna nemške politike v zadnjih 150 letih. Ta je bila skozi več generacij gospodarsko in vojaško ekspresivna, to je velikopotezna in agresivna, od pruskega kralja Viljema I. (združevalca Nemčije) prek Bismarcka do Hitlerja, od leta 1871 do leta 1945, od drugega rajha do tretjega. Velikopoteznost in

agresivnost sta leta 1914 Nemčijo postavili v središče velikega spopada. Sledila je uničujoča prva svetovna vojna. Nemčija je iz nje izšla poražena in ponižana. S tem je bila trasirana pot novemu železnemu kanclerju, ki pa je postal veliko več kot to: postal je uničevalec civilizacije. Po dveh rajhih, ki sta povzročila apokalipso 20. stoletja v razdobju tridesetih let, je Nemčijo po letu 1945 čakala t. i. denacifikacija. Nemci so bili razdeljeni na dve državi, nad zahodom so pokrovko držali Američani, vzhodni del pa so Sovjeti preobraževali na svoj »posebni« način. Denacifikacija je bila zelo temeljita. Segla je v vse pore družbe, od vrtca in šolskega sistema naprej. Povsod so Nemcem vcepljali v »gene«, da so njihovi očetje in dedje povzročili nepopisno zlo in da morajo zato oni postati nekaj čisto drugega. Vsi sedanjí nemški politiki so z materinim mlekom pili to denacifikacijo. Ta je bila seveda nujna. Toda danes vidimo, da je imela tudi učinke, ki so iz Nemcev naredili ljudi, nesposobne za vodenje Evrope. To so trde besede, vendar bi bilo ob nemški politiki glede begunske krize neodgovorno še naprej trditi, da ni tako.

Nemški homo politicus misli, da mora zaradi napak dedov ravnati bistveno drugače, da mora biti odprt in človekoljuben do vseh. Po drugi svetovni vojni so tudi zaradi pomanjkanja moške delovne sile, ki je bila uničena med vojno, vodili politiko odprtosti do tuje delovne sile, predvsem iz Turčije in z Balkana.

Množično priseljevanje Turkov v Nemčijo se je začelo leta 1961. Zaradi tega je Nemčija v tem večdesetletnem procesu postala mala izpostava Turčije.

Avstrijski Faymann

Nemčija ima 83 milijonov prebivalcev. Do nedavnega je bilo od tega 7,6 milijona tujcev, kar je 9,5 odstotka vsega prebivalstva. Tri četrtine teh tujcev so prihajale iz t. i. tretjih držav, ki niso članice EZ, največ med njimi jih je prišlo iz Turčije, to je 2,5 milijona (ali po drugem podatku 3 milijone), kar predstavlja 3,5 odstotka prebivalstva. Mnogi so se iz iskalcev dela preobrazili v delodajalce: danes je v Nemčiji že 72.000 delodajalcev turške narodnosti, ki zaposlujejo 350.000 ljudi. »

Rigonce, jesen 2015. Namesto da bi evropski politiki branili Evropo, Evropsko unijo in njene državljane, vse podreajo oportunizmu in svoji nesposobnosti.

Nemška kanclerka Merklova je v zadnjem času že večkrat izjavila, da morajo breme begunske krize prevzeti tudi druge evropske države. Te izjave bi lahko imeli za neresne, če bi jih izrekel kak tretjerazredni politik, toda prihajajo iz ust političarke, ki je najmočnejša politična figura v EZ.

Za Merklovo ne zaostaja veliko avstrijski kancler Werner Faymann iz socialdemokratske stranke. Že tako je leta 2015 avstrijska vlada prisilila občine, da sprejmejo noro število beguncev. V začetku letošnjega leta so presenetili s kvoto 37.500 azilantov, ki jih bodo sprejeli letos. Tudi ta izjava begunce vabi, naj pridejo v Avstrijo. 19. februarja je Faymann izjavil, da bi tudi druge države EZ lahko sledile zgledu Avstrije, in če bi sprejele takšno sorazmerno kvoto, bi lahko letos v Evropi sprejeli dva milijona beguncev. Fayman je torej še hujši od Merklove. Neverjetno kako neodgovorne izjave.

Višegrajska luč

Že več kot pol leta gledamo politiko EZ do begunske problematike. Ta politika je povsem odpovedala. Namesto da bi tisti, ki vodijo ustanove EZ – in so za to mastno plačani –, naredili svoje, delajo prav nasprotno. Že šest mesecev nič ne delajo oz. prepuščajo reševanje

tega vprašanja posameznim državam, da se znajdejo, kakor kdo »ve in zna«. In skoraj nobena od prizadetih držav nima politikov, ki bi bili dorasli svoji vlogi. Skoraj zato, ker se je en politik le našel in to je bil madžarski predsednik vlade Viktor Orban. Potem ko so begunci preplavili Madžarsko, se je temu uprl tako, da je Madžarska mejo s Srbijo in Hrvaško ogradila z visoko ograjo. Levičarji po Evropi so ga zasuli z različnimi zmerljivkami. Celo politiki. No, nekateri so pozneje sprevideli, da je Orban naredil to, kar je moral. Če kje, potem je Orban pri tem zgled za evropske politike. K sreči so ga podprli vsaj v Višegrajski skupini (poleg Madžarske še Češka, Slovaška in Poljska). Ta skupina držav edina vodi premišljeno in razumno politiko do muslimanskih beguncev.

Vodstvo EZ sili evropske države k sprejetju kvot še za tiste begunce, ki so v Italijo in Grčijo prišli pred lansko jesensko begunsko poplavo. Ta prisila prihaja od oportunističnih evropolitikov, ki jih seveda ne zanima nič drugega kot njihove službe in mandati.

Prevozniki Grki

Ker je Grčija politično in moralno popolnoma propadla država, se med prvim begunskim valom jeseni 2015 nihče z njo ni preveč ukvarjal. Zdaj pa je, predvsem s pomočjo Nemcev, spet nekoliko pridobila (nezasluženo) pozornost. Tako kot v politiki in pri financah igra Grčija že dolgo pokvarjeno vlogo, nič posebej se torej ne smemo čuditi, da jo igra tudi pri beguncih. Pri beguncih Grkov ne zanima nič drugega kot to, kako z njimi zaslužiti (nič boljši od njih niso Turki). Grki begunce »veselo« prevažajo in s tem mastno služijo, izsiljujejo pa denar tudi zdaj →

zaradi »obremenjenosti« z begunci.

Spomnimo se, kako so Grki pred leti sosednjim Makedoncem pogojevali ime njihove države, češ da se mu morajo odpovedati, če želijo v EZ. Bilo bi odurno, če ne bi šlo za Grke. Zato morajo z begunci najbolj prizadete države vztrajati, da begunce ustavijo na makedonsko-grški meji, saj jih ne v Grčiji ne v Turčiji ne bodo mogli. Evropske države bi morale Makedonijo pri tem nevhvaležnem delu podpreti politično, predvsem pa gmotno.

Hlinjena človekoljubnost

Da je EZ tako hudo odpovedala v begunski krizi, se moramo »zahvaliti« levičarskim politikom v nekaterih državah. Pa saj tudi drugi glede beguncev niso dosti boljši.

Levičarji hlinijo človekoljubnost. Zakaj? Predvsem iz dveh razlogov. Najprej hočejo s »politiko« odprtih mej in velikodušnega sprejemanja beguncev in migrantov brez omejitev Evropo preplaviti s tujci, da bi z njimi laže obračunavali z evropskimi tradicionalisti (nacionalisti in kristjani). Hkrati bi s temi novimi Evropejci pridobili volivce. Predvsem jih zanima vse to, človekoljubnost imajo le na jeziku. Žal jim pri tem z oportunističnim sekundirajo tudi mnogi nelevičarji.

Vse to drži tudi za Slovenijo. Spomnimo se, kako so o beguncih poročali naši dominantni mediji lani jeseni. Resnica in posledice jih sploh niso zanimale. Seveda so o politiki poročanja odločali uredniki. H komentiranju so vabili vse mogoče levičarje, ki so pri izjavah o beguncih povsem izgubili kompas glede realnosti in odgovornosti. Po njihovem naj bi odprli meje in beguncem omogočili nemoten prihod ali prehod ozemlja. Izjavljali so celo, da bodo begunci obogatili Evropo. Obogatili? S čim pa? Ali s terorizem, nasilje, konflikti, destabilizacija, občutno zmanjšanje kakovosti življenja obogatitev? Morda za levičarje, ki se zatekajo k najrazličnejšim metodam, da bi oslabili tisto, kar jim je najbolj na poti, to sta nacionalizem in kristjani. Nori Hanžek bi v Slovenijo »povabil« kar 200.000 beguncev, to je deset odstotkov prebivalstva. Kot rečeno, rad bi jih imel za volivce skrajne leve.

Pred meseci »smo« vojaško ladjo Triglav poslali v Sredozemsko morje, da bi tam preprečevala invazijo Afričanov iz Libije v Evropo. Names-to tega jim je pomagala. Bajje so onesposobili en čoln, ki so mu odvili motor. Čisto po hanžkovsko.

Do svojih mačeha

Ko je pred pol leta nemška kanclerka Angela Merkel povabila begunce v Nemčijo, je hitro za tem začela izganjati nekatere migrante, in to z Balkana (Albance, Makedonce, Bosance). Namesto da bi Nemci pomagali Evropejcem, saj jih je veliko, ki bi radi v Nemčiji ali drugje dobili delo, je do njih skrajno restriktivna, razprla pa je roke za azijske in muslimane. To govori

Dobova, jesen 2015. Naval na Evropo niti v letošnjem letu ne popušča.

predvsem o tem, kako nedorasla je Merklova s politiki, ki jo obkrožajo, odgovorni in dolgoročni naravnan politiki. Za prihodnost Evropske zveze je postala nevarna političarka.

Vsakemu je lahko jasno – očitno pa politikom, ki odločajo, ni –, da je eno begunce »sprejeti« in »oskrbeti«, povsem nekaj drugega pa bo potem s temi množicami ljudi živeti desetletja (vse življenje). Dolgoročno bodo potrebovali preživetje, potem ko vemo, da imajo mnoge evropske države že zelo veliko brezposelnih in revnih.

Floskula multikulturalizma

Muslimani so nekaj bistveno drugega od kristjanov. Njihova vera je neposredno povezana s politiko, vpeta je tako rekoč v vse pore življenja, agresivna je do drugačnih in drugače mislečih. Muslimani ne le da se ne civilizirajo (v smislu osvajanja demokratičnih načel), ampak se vedno bolj radikalizirajo. Multikulturalizem in integralizem sta le na jeziku levičarjev, v resnici pa vsi vemo, da se neevropski tujci v evropskih državah niso ne integrirali, kaj šele multikulturalizirali. Še več, tudi naslednje generacije, rojene že v Evropi, ostajajo zavestno v getih oz. pri veri in kulturi svojih prednikov.

Vsakomur naj bi bilo jasno, vendar očitno nikomur od vodilnih evropskih politikov, ki odločajo, ni, da je vzorec nasilja v francoskih mestih, kjer so pred leti pustošili otroci migrantov, na dlani. To, kar delajo Nemčija, Avstrija in Švedska, ki so v zelo kratkem času priselile v svoje države veliko število kulturno in versko v bistvu zelo

tujerodnih ljudi, je recept za destabilizacijo v teh državah. Ta bo močno vplivala tudi na vse druge evropske države.

Levičarji se raje norčujejo iz politike držav Višegrajske skupine (Madžarska, Češka, Slovaška, Poljska), medtem ko Evropo pehajo v destabilizacijo. Kakšno, si ne upam niti razmišljati.

Destabilizacija Evrope

Nevzdržno je, da politika Evropske zveze ni podpirati iskalce dela (in preživetja) iz evropskih držav, da ljudje iz balkanskih in vzhodnoevropskih držav danes težko dobi-jo delo v državah, ki zdaj tako odprtih rok sprejemajo Neevropejce. Kje je tu notranjeevropska solidarnost? Še huje, kje je tu odgovorna politika Evropske zveze, ki bi pri tem – pomagati svojim – morala biti v ospredju?

Francija, Italija, Velika Britanija, Španija, Nizozemska, Belgija so že v preteklosti »poskrbele«, da je pri njih – kot posledica njihove kolonialne zgodovine – tujerodni element alarmantno velik. Zdaj se v to zanko lovijo tudi Nemčija, Avstrija, Švedska, Danska, Norveška. Levičarji, ki že več stoletij bijejo boj s kristjani, so očitno odkrili, da je to ena poslednjih »formul« za rešitev tega vprašanja.

Kdo bi si še pred enim letom, ko je bila Angela Merkel najpomembnejša političarka v Evropi, mislil, da nam bo prav ona pokazala, kako neka zgrešena politika v temeljih destabilizira ne le državo, ki jo vodi, ampak ves projekt Evropske zveze, ki je eden najbolj pozitivnih projektov v zgodovini človeštva. ✕